

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 349/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 81/2010 a jeho rozsudkom z 8. novembra 2013, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 33/2014 a jeho uznesením zo 4. júna 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 66/2014 z 28. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 81/2010 a jeho rozsudkom z 8. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 33/2014 a jeho uznesením zo 4. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 66/2014 z 28. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6 T 81/2010 z 8. novembra 2013 uznaný za vinného zo spáchania zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní päť rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Uvedený rozsudok prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 4. júna 2014, kedy vo veci rozhodol odvolací krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 33/2014, ktorým podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu 25. augusta 2014 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 66/2014 z 28. októbra 2015 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Dňa 29. marca 2016 podal sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy malo dôjsť predovšetkým tým, že odsudzujúci rozsudok okresného súdu je založený na nezákonne získanom dôkaze (zaistená biologická stopa), a tiež tým, že vo veci konal a rozhodol sudca, u ktorého bol podľa sťažovateľa daný dôvod na jeho vylúčenie pre pochybnosť o jeho nezaujatosti. K porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť (v podstate) tým, že vyšetrovateľ Policajného zboru v prípravnom konaní nezopakoval výsluch viacerých svedkov po vznesení obvinenia sťažovateľovi za jeho prítomnosti alebo prítomnosti jeho obhajcu, ďalej tým, že vyšetrovateľ mu neumožnil na základe jeho ústne prednesenej požiadavky nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, a napokon tým, že na hlavnom pojednávaní nebola vypočutá svedkyňa, ktorej výpoveď bola podľa sťažovateľa vo veci rozhodujúca.

Na základe argumentov uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom:

- vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu,

- vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu,

- zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu,

- prepustil ho na slobodu a vec vrátil okresnému súdu,

- priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v celkovej sume 35 000 eur,

- priznal mu náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 284,08 eur.

Z evidencie svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ 25. januára 2016 v tej istej veci už podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorú ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 95/2016-13 z 10. februára 2016 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a to v časti týkajúcej napadnutého rozsudku okresného súdu a jeho postupu z dôvodu nedostatku právomoci na prerokovanie sťažnosti a v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu a jeho postupu, ako aj v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ako už bolo v časti I tohto uznesenia uvedené, sťažovateľ 25. januára 2016 už v tej istej veci podal sťažnosť, ktorá bola uznesením

. k. I. ÚS 95/2016-13 z 10. februára 2016 odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti.

Keďže nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti je špecifickým nedostatkom podmienky konania, ktorý nemôže byť neskôr konvalidovaný, pričom sťažovateľ touto (v poradí druhou) sťažnosťou namieta porušenie tých istých práv vo vzťahu k tomu istému rozsudku a postupu okresného súdu, o ktorých už bolo ústavným súdom právoplatne rozhodnuté, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu existencie prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

Keďže predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa v tej istej veci bola v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia a postupu krajského súdu a v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu odmietnutá z dôvodu nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí návrhu, pričom v tomto konaní posudzovaná sťažnosť tieto nedostatky už nevykazuje, ústavný súd ďalej skúmal splnenie ďalších zákonných podmienok prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie v zostávajúcich častiach.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ako aj proti konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd (čo aj urobil). Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa za týchto okolností vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 66/2014 nadobudlo právoplatnosť 28. októbra 2015, kedy bolo vyhlásené. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého je uznesenie právoplatné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť, pričom podľa § 392 ods. 2 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.

Sťažovateľ svoju sťažnosť, datovanú k 22. marcu 2016 a doručенú ústavnému súdu 29. marca 2016, podal na poštovú prepravu 23. marca 2016, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá uplynula 28. decembra 2015.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti spôsobilá na odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Odhliadnuc od dôvodu odmietnutia tejto časti sťažnosti, ktorým je zmeškanie zákonom ustanovenej lehoty na jej podanie, ústavný súd v nadväznosti na námietky sťažovateľa v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poukazuje na to, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory iných orgánov verejnej moci, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či náležite zistili skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo svojich zistení vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

V nadväznosti na uvedené po preskúmaní sťažovateľom predloženej dokumentácie vrátane napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa s dovolacími námietkami sťažovateľa riadnym, zákonným a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal a dal odpoveď na všetky jeho kľúčové výhrady. K porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu preto dôjsť nemohlo.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia označených základných práv sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2016